

DRIE FASEN IN HET VOLGEN VAN JEZUS

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, het leven van apostel Petrus is illustratief voor drie belangrijke fasen in het leven van Gods kinderen. Het is goed om die fasen te onderkennen, opdat ons geestelijk leven uiteindelijk niet op een teleurstelling zal uitlopen.

De opgang in de Israëlitische Tabernakel (via Voorhof, Heiligdom naar het Allerheiligdom) geeft een goed schaduwbeeld van het volgen van Jezus in deze drie fasen.

De eerste fase

Als er één kenmerk van de ongelovige mens in onze westerse, materialistische wereld is, dan is het wel, dat hij zijn hart voor Jezus heeft dichtgeschroeid. Hij verkiest een egoïstisch, materialistisch, dan wel zondig en onrein leven te leiden zonder een God, Die hem vertelt hoe hij behoort te leven. Dat bepaalt hij zelf wel! Maar die mensen die moe zijn van het zondige, onbevredigende, wereldse leven, degenen die oprecht zoeken naar geestelijke rust en zij die wanhopig zijn door de omstandigheden waarin zij verkeren, grijpen vaak toch dankbaar de strohalm aan die hun wordt geboden als zij uit genade met Jezus geconfronteerd worden. Zij aanvaardden het reddende Evangelie van onze lieve Heiland.

Zo ontmoetten op een goede dag aan de oever van het meer van Galiléa ook Petrus en zijn broer Andréas de Heiland. En Jezus zei tot hen: "...: *Volgt Mij na, en Ik zal u vissers der mensen maken.*" (Matt. 4:19)

Petrus en Andréas herkenden door de werking van de Heilige Geest in hun harten de door God de Vader gezonden Verlosser en Messias. En omdat zij oprechte, goede Joden waren die steeds in de verwachting van Zijn komst hadden geleefd, ging het volgen hen op dat moment relatief gemakkelijk af. Matt. 4:20 – "*Zij dan, terstond de netten verlatende, zijn Hem nagevolgd.*" Ook andere apostelen volgden Jezus onmiddellijk (Matt. 4:21-22).

Voortaan verkeerden zij voortdurend aan de zijde van Jezus. Zij verbaasden zich over de geweldige, heerlijke werken en wonderen die Jezus deed. Leergierig ontvingen zij Zijn onderwijs. Oprecht probeerden zij Zijn lessen in hun levens toe te passen. En blijmoedig gehoorzaamden zij aan Jezus' opdracht om uit te gaan om het Evangelie van het Koninkrijk der hemelen te prediken, de zieken te genezen en de onreine geesten bij de mensen uit te werpen. Zij werden door de Heer ook wérkelijk gebruikt! Hij gaf hen de macht over de boze geesten. Mark. 6:12-13 – "*En uitgegaan zijnde, predikten zij, dat zij zich zouden bekeren. En zij wierpen vele duivelen uit, en zalfden vele kranken met olie, en maakten hen gezond.*" Deze ervaringen van de apostelen zijn toch ook ónze ervaringen, broeders en zusters, in de eerste vreugdevolle jaren van ons volgen van Jezus? Alles was toen zo heerlijk!

Maar langzamerhand werden Jezus' lessen scherper. Zó scherp dat veel discipelen Hem verlieten. Maar Petrus en de andere apostelen bleven Hem volgen. En ook wij blijven Jezus volgen en liefhebben. Joh. 6:66-69 – "*Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem. Jezus dan zeide tot de twaalven: Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens. En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.*"

Petrus was een oprecht kind van God geworden. Hij had Jezus gevolgd en lief gekregen en Hem herkend als Gods Zoon. Petrus beseftte dat zijn leven uitzichtsloos was zonder Jezus, zoals wij nu eveneens belijden niet meer zonder Jezus te kunnen leven.

Matt. 19:27 – "*Toen antwoordde Petrus, en zeide tot Hem: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd, wat zal ons dan geworden?*"

Maar toch was dit nog slechts de eerste en de gemakkelijkste fase in het volgen van Jezus. Het is een volgen waarin onze eigen wil nog steeds prevaleert (denkt u aan de Voorhof).

De tweede fase

Indien wij Jezus oprecht liefhebben en dienen, zullen wij ook een tweede, moeilijkere fase in het navolgen van Hem in moeten gaan. We zullen in heiligmaking (denkt u aan het Heiligdom) onze eigen wil moeten leren over te geven aan de Heer.

Joh. 13:36-38 – *“Simon Petrus zeide tot Hem: Heere, waar gaat Gij heen? Jezus antwoordde hem: Waar Ik heenga, kunt gij Mij nu niet volgen; maar gij zult Mij namaals volgen. Petrus zeide tot Hem: Heere, waarom kan ik U nu niet volgen? Ik zal mijn leven voor U zetten. Jezus antwoordde hem: Zult gij uw leven voor Mij zetten? Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De haan zal niet kraaien, totdat gij Mij driemaal verloochend zult hebben.”*

Jezus was op weg naar Zijn gebedsworstelingen in Gethsemané om van daar naar het kruis van Golgotha te gaan. Jezus was op weg om Zijn leven af te leggen in volkomen gehoorzaamheid aan de wil van Zijn hemelse Vader. Hebr. 5:8 – *“Hoewel Hij de Zoon was, noch tans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.”*

Deze gehoorzaamheid was slechts mogelijk, doordat Jezus' hart overvloedig was van liefde voor God de Vader en de gevallen mensheid én de bereidheid tot totale overgave van Zichzelf en van Zijn eigen wil.

Maar zó ver was Petrus nog lang niet. Petrus werd nog geregeerd door zijn eigen wil en zijn eigen verlangens en door zijn moeilijke karakter vól bravoure. Petrus had nog niet geleerd om af te sterven aan zichzelf. Drie jaren geleden had Jezus tegen hem gezegd: *“Volg Mij!”*, maar nu moest Jezus tegen hem zeggen: *“Waar Ik heenga, kunt gij Mij nú niet volgen; maar gij zult Mij námaals volgen.”*

Jezus zei in feite: *“Petrus, je bent nú nog niet klaar om Mij te volgen in het afsterven van je karakter, maar weest gerust, die tijd zal nog komen.”*

Het antwoord was typisch dat van Petrus: *“Heer, ik zal mijn leven voor U geven”*. Maar dat had Jezus helemaal niet van hem gevraagd. Wat Jezus wél van hem vroeg, was om als een tarwegraan aan zichzelf af te sterven en daardoor veel vrucht te dragen en zo het leven van Jezus te verspreiden (Joh. 12:24-26).

Petrus was echter geestelijk nog niet toebereid. Hij wilde door zijn hoogmoed vóór Jezus uit lopen in plaats van op Gods leiding te wachten. Zelfs de ernstige waarschuwing van Jezus ging totaal aan hem voorbij: *“Zult gij uw leven voor Mij zetten? Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De haan zal niet kraaien, totdat gij Mij driemaal verloochend zult hebben.”*

Maar deze woorden drongen niet tot Petrus door en bereikten zijn hart niet. In Matt. 26:33-35 kunnen we zelfs lezen, dat Petrus pochte dat hij zich nooit aan Jezus zou ergeren en dat hij Jezus nooit zou verloochenen.

De tragische geschiedenis van Petrus is ons bekend. Hij ergerde zich wél aan de kruisweg, die Jezus vrijwillig verkoos te volgen. Petrus die zijn leven wel even voor Jezus zou geven, volgde Jezus ná Zijn arrestatie niet meer van dichtbij. Neen, hij volgde Jezus nu van vér. Matt. 26:58a – *“En Petrus volgde Hem van verre tot aan de zaal des hogepriesters,”* Petrus volgde van vér! Maar het was nóg tragischer! Zijn geloof in Jezus was verdwenen, want hij was daar om het einde van Jezus te zien. Matt. 26:58b – *“..... en binnengegaan zijnde, zat hij bij de dienaren, om het einde te zien.”* Petrus had hoop én geloof verloren.

Herkent u dit broeders en zusters, dat wij door moeilijke en onbegrijpelijke omstandigheden in onze levens soms langzaam maar zeker steeds verder van Jezus af kunnen raken en uiteindelijk ook het geloof en het vertrouwen verliezen, dat Hij ons zal verhoren en helpen? Uiteindelijk verloochende Petrus tot driemaal toe, dat Hij Jezus zelfs maar kende (Matt. 26:69-75). Ja, hij vervloekte zichzelf.

De tweede fase in ons volgen van Jezus is, dat wij gereed moeten worden gemaakt door het proces van heiligmaking in ons leven. Want onze hoogmoed, zelfvoldaanheid en eigen kracht zijn enorme hinderpalen. Door schade en schande zullen we moeten leren om ons-

zelf, ons eigen ik, ons eigen karakter, prijs te geven. Het kruis op ons nemen vergt soms bittere tranen. Matt. 26:75 – *“En terstond kraaide de haan; en Petrus werd indachtig het woord van Jezus, Die tot hem gezegd had: Eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochenen. En naar buiten gaande, weende hij bitterlijk.”*

De derde fase

Petrus weende bitter, omdat hij tot bezinning was gekomen. Eindelijk, eindelijk, eindelijk had het Woord van Jezus zijn hart bereikt en was hij tot de ontdekking gekomen dat hij jammerlijk had gefaald. In Luk. 22:61 staat geschreven, dat Jezus hem had aangekeken. Als wij déze genade mogen ontvangen, als dát gebeurt, dan breekt het meest verstokte hart. En, mijn broeders en zusters, ook vandaag kan het die genadevolle dag zijn! Als Jezus' liefdevolle ogen de meest intieme plekken van ons hart bereiken, dan moeten wij onszelf prijsgeven. Dat kan niet anders! Petrus ontdekte dat hij zo enorm tekort was geschoten. Hoe dom hij was geweest, hoe trots en hoogmoedig, hoe onwetend. Petrus zag in, dat hij de clou had gemist en de plank volledig had misgeslagen en dat hij niet had ingezien, wáár het in Gods Koninkrijk werkelijk om gaat! Namelijk dat Jezus móest sterven als een tarwegraan om vrucht voort te brengen en dat dit óók is weggelegd voor ieder die Jezus volgt. En toen Jezus hem na Zijn Opstanding aan de oevers van het Meer van Galilea een heel confronterende vraag stelde: *“Petrus, heb je Mij lief?”* (Joh. 21:15-17), toen moest Petrus erkennen dat hij in zijn hart niet meer liefde voor Jezus bezat dan de gebrekkige, menselijke vriendschapsliefde. Want Petrus beantwoordde Jezus' vraag met het Griekse woord *“fileo”* (vriendschapsliefde), terwijl Jezus in Zijn vraag het woord *“achapé”* (Gods volmaakte liefde) had gebruikt.

Petrus was totaal failliet. Hij erkende al zijn falen: *“Heer, U weet álle dingen. U weet dat ik U heb verloochend. Ik besef nu dat ik in mijn hart geen echte liefde voor U heb, tenzij U mij dat geeft. Ik besef dat mijn volgen van U tot nu toe in eigen kracht is geweest. Zonder resultaat!”*

Als wij dit eveneens tot in de meest verborgen plekken van ons hart mogen beseffen, dan worden wij toegerust om de derde fase van ons volgen van Jezus in te gaan. Dat maakte Jezus aan Petrus duidelijk en wil Hij ook ons leren. Joh. 21:18, 19b – *“Voorwaar, voorwaar, zeg ik u: Toen gij jonger waart, gorddet gij uzelf, en wandeldet, alwaar gij wildet; maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken, en een ander zal u gorden, en brengen, waar gij niet wilt. En dit gesproken hebbende, zeide Hij tot hem: Volg Mij.”*

Als we diep beseffen en accepteren, dat wij geheel aan onszelf moeten afsterven, dan zijn wij bereid om de leiding van de Heilige Geest in ons leven te aanvaarden. Dan hebben wij ons overgegeven aan het kruisproces in ons leven. Hoe moeilijk het soms ook zal zijn. Dat wil zeggen, moeilijk voor onze eigen wil en voor ons karakter. Want dat zullen we moeten prijsgeven. Als wij oud zijn geworden, dat wil zeggen geestelijk volwassen, zullen wij steeds in volkomen afhankelijkheid de handen naar de Heilige Geest uitstrekken.

We zijn dan het Allerheiligdom van ons volgen van Jezus binnengegaan. Want hoewel Gods kinderen voortdurend in de geest de troon van God in het Allerheiligdom mogen en kunnen benaderen, is het heel wat anders dat wij daar gezien onze overgave voortdurend vertoeven. Dan zal de Heilige Geest ons altijd helpen en leiden. Maar óók zal Hij ons brengen naar die plaatsen, waar wij eigenlijk niet willen zijn. Dan zullen we eindelijk het plan en de weg kunnen accepteren, welke Hij voor ons leven heeft uitgestippeld. Zoals ook de Heiland de wil van Zijn Vader accepteerde (Luk. 22:42). Dan zullen we nét als Petrus (lees Hand. 2-3) óók vruchtbaar in Gods Koninkrijk worden gebruikt. Ieder op z'n eigen plaats, naar Gods wil, maar niet naar ónze eigen wil.

Daarom, geliefde broeders en zusters, is het mijn verlangen dat wij allen leren om onszelf geheel voor Jezus prijs te geven. Moge de Heiland u en mij deze week rijkelijk zegenen. Amen.